

Súd: Okresný súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 10C/371/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6115222284  
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavel Rohárik  
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2016:6115222284.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica, rozhodujúc sudcom JUDr. Pavlom Rohárikom, vo veci žalobcu W.. D. Q., L.. XX. S. XXXX, J. XXX XX O., Ž. Q. XXXX/X, zastúpenému JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., 026 01 Dolný Kubín, M.R.Štefánika 1822, IČO: 36 832 103, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, 812 85 Bratislava, Štúrova 2, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, takto

### rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1 168,95 Eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 22. augusta 2015 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný m á p r á v o na plnú náhradu trov konania od žalobcu.

### odôvodnenie:

1. Žalobca žiada súd s poukazom na zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) uložiť žalovanej nahradiť mu (s príslušenstvom) škodu v sume 1 168,95 Eur predstavujúcej odmenu jeho obhajcu v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby pre prečin zneužívania právomocí verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona oslobodený rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 2To/118/2013 - 320 zo dňa 12. februára 2014. Uvádza, že žalovaná jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku o náhradu škody zo dňa 16. mája 2015 odmietla listom zo dňa 17. augusta 2015 ako nedôvodnú tvrdiac, že uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia nebolo zrušené alebo zmenené ako nezákonné, čo je podmienka úspešného uplatnenia náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 6 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu.

2. Žalovaná žiada žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Namieta svoju procesnú spôsobilosť zastupovať štát v konaní s odôvodnením, že uznesenie o vznesení obvinenia v tomto prípade vydal vyšetrovateľ polície a poškodený proti nemu sťažnosť nepodal. Tvrdí, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie, lebo bolo vydané v súlade s Trestným poriadkom a to, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby sám osebe neznamená nezákonnosť trestného stíhania. Navyše, podľa § 6 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu je podmienkou úspešného uplatnenia práva na náhradu škody podanie riadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu, ktorým mala byť spôsobená škoda, čo žalobca neučinil. Žalovaná tiež namieta, že právny poriadok nepozná ustanovenie, podľa ktorého by bolo možné oslobodenému spod obžaloby priznať právo na náhradu trov obhajoby, lebo § 553 ods. 1 Trestného poriadku to priamo vylučuje a uplatnenie náhrady škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu toto ustanovenie Trestného poriadku obchádza. Namieta i výšku uplatnenej náhrady škody, lebo nebolo preukázané, že jednotlivé úkony právnej služby vo vyúčtovaní boli skutočne realizované a obhajca si vyúčtoval úkon zo dňa 13. marca 2013 „prevzatie a príprava zastúpenia“ a úkon zo dňa 14. marca 2013 „štúdium spisu a porada s klientom“ ako dva úkony právnej služby, hoci podľa

Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2003 Z.z. (ďalej len „vyhlášky“) ide o jeden úkon právnej služby bez ohľadu na to, či ich advokát vykoná v jeden deň alebo nie.

3. Právny zástupca žalobcu reagoval na námietku absencie procesnej spôsobilosti žalovanej zastupovať štát v tomto konaní poukazom na rozhodovaciu prax súdov i zákon č. 412/2012 Z. z., ktorý od 1. januára 2013 stanovil jej oprávnenie konať v mene štátu v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím i keď nezákonné rozhodnutie nevydal prokurátor. Pritom podotkol, že žalovaná pri odmietnutí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody absenciou svojej procesnej spôsobilosti neargumentovala a žiadosť inému orgánu nepostúpila. Na námietku, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo zrušené a žalobca proti nemu nepodal sťažnosť, uviedol, že zákon o zodpovednosti za škodu zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, a preto sa neposudzuje správnosť rozhodnutia orgánu štátu, či porušil právnu povinnosť a škodu zavinil, rozhodujúcim kritériom je výsledok konania. I keď jedným z predpokladov zodpovednosti štátu podľa prvej vety § 6 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu je zrušenie alebo zmena rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, podľa právneho zástupcu žalobcu treba mať na zreteli, že zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu je, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. Zákon výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, no judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba analogicky vychádzať z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. S poukazom na § 6 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu právny zástupca žalobcu argumentuje, že v tomto prípade dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajú v tom, že žalobca bol po zadržaní ihneď vzatý do väzby a obhajcu si zvolil až po týchto úkonoch, v čase, keď uplynula trojdňová lehota na podanie riadneho opravného prostriedku (sťažnosti) proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Navyše mu škoda vznikla i podaním obžaloby, proti ktorej nemožno podať opravný prostriedok. Tvrdenie žalovanej, že oslobodenému obžalovanému nemožno priznať náhradu trov obhajoby právny zástupca žalobcu odmietol s poukazom na § 18 zákona o zodpovednosti za škodu a ustálenú judikatúru. Na námietku týkajúcu sa vyúčtovaných úkonov reagoval tvrdením, že úkon zo dňa 14. marca 2013 „porada s klientom“ vyčíslil len ako ? úkonu podľa § 14 ods. 4 vyhlášky, tento bol realizovaný po prevzatí obhajoby dňa 13. marca 2013 v štádiu, keď sa rozhodovalo o väzbe žalobcu. Podotkol, že medzi týmito úkonmi bol úkon „výsluch agenta“ a úkon zo dňa 15. marca 2013 vyčíslil tiež len vo výške ?.

4. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, vypočutím právneho zástupcu žalobcu, zástupcov žalovanej a oboznámením sa s ich písomnými vyjadreniami, so spisom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1T/79/2013 (obsahujúceho o.i. uznesenie ČVS: SKIS-36/OISS-V-2013 zo dňa 28. februára 2013, obžalobu č.k. 2 Pv/67 /13 - 33 zo dňa 19. júna 2013, rozsudok č.k. 1T/79/2013 - 289 zo dňa 9. októbra 2013, rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 2To/118/2013 - 320 zo dňa 12. februára 2014), so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 16. mája 2015 a odpoveďou žalovanej na žiadosť zo dňa 17. augusta 2015, vyčísleniami trov právneho zastúpenia zo dňa 18. februára 2014 a zo dňa 11. apríla 2016, faktúrami - číslo 2013292 zo dňa 11. septembra 2013 a číslo 2015184 zo dňa 28. mája 2015, príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 11. septembra 2013, potvrdením o vklade hotovosti zo dňa 27. mája 2015, a zistil nasledovné:

5. Niet sporu o tom, že

- uznesením ČVS: SKIS-36/OISS-V-2013 vzniesol dňa 28. februára 2013 vyšetrovateľ policajného zboru žalobcovi obvinenie za prečin zneužívania právomocí verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona,
- žalobca bol dňa 28. februára 2013 zadržaný s obmedzením osobnej slobody, dňa 1. marca 2013 podal prokurátor návrh na vzatie žalobcu do väzby, ktorému sudca Okresného súdu Ružomberok uznesením zo dňa 2. marca 2013 nevyhovel,
- dňa 13. marca 2013 poveril žalobca svojim zastupovaním (obhajobou) v trestnom konaní advokátsku kanceláriu JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o.,
- dňa 19. júna 2013 podala Okresná prokuratúra Ružomberok na žalobcu obžalobu pre prečin zneužívania právomocí verejného činiteľa,
- Okresný súd Ružomberok rozsudkom č.k. 1T/79/2013 - 289 dňa 9. októbra 2013 uznal žalobcu vinným z prečinu zneužívania právomocí verejného činiteľa a uložil mu podmienený trest odňatia slobody,
- Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 2To/118/2013 - 320 dňa 12. februára 2014 žalobcu spod obžaloby oslobodil s odôvodnením, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný,

- dňa 16. mája 2015 adresoval právny zástupca v mene žalobcu žalovanej žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške trov obhajoby v sume 1 168,95 Eur,  
- žalovaná listom zo dňa 17. augusta 2015 túto žiadosť ako nedôvodnú odmietla bez toho, aby ju postúpila inému orgánu.

6. Z vyčíslenia trov právneho zastúpenia v trestnej veci sp. zn. 1T/79/2013 zo dňa 18. februára 2014 súd konštatuje výpočet trov v celkovej sume 1 168,95 Eur. V prípade úkonov sporných v konaní súd konštatuje, že obhajca vyčísli ako prvý úkon „prevzatie a príprava zastúpenia“ dňa 13. marca 2013, v tento deň aj „výsluch agenta“ v rozsahu dvoch úkonov, dňa 14. marca 2013 úkon „štúdium spisu a porada s klientom“ vyčíslený vo výške ? a dňa 15. marca 2014 úkon „žiadosť o prešetrenie postupu povereného príslušníka - uloženie pokynov“ vo výške ?.

7. Z vyšetrovacieho spisu ČVS SKIS-36/OISS-V-2013 (súčasť spisu sp. zn. 1T/79/2013) súd konštatuje, že obhajca žalobcu prevzal obhajobu dňa 13. marca 2013 a dňa 13. marca 2013 sa zúčastnil výsluchu agenta, ktorý trval od 13.30 h. do 15.45 h.

8. Z vyčíslenia trov právneho zastúpenia v trestnej veci sp. zn. 1T/79/2013 zo dňa 11. apríla 2016 reagujúceho na námietku žalovanej o nesprávne určenej výške tarifnej odmeny súd konštatuje, že pri zachovaní jednotlivých úkonov obhajoby a rozsahu náhrady, sa pri použití novej tarifnej odmeny zvýšili celkové trov obhajoby na sumu 1 182,42 Eur (napriek tomu žalobca zotrval na žalobe a žiada pôvodnú - nižšiu - sumu).

9. Faktúrami číslo 2013292 zo dňa 11. septembra 2013 (na sumu 100 Eur) a číslo 2015184 zo dňa 28. mája 2015 (na sumu 1 068,95 Eur) má súd preukázané vyfakturovanie trov obhajoby žalobcovi, príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 11. septembra 2013 úhradu sumy 100 Eur, a potvrdením banky o vklade hotovosti zo dňa 27. mája 2015 vklad sumy 1 068,95 Eur na účet obhajcu.

10. Sporným v konaní je, či - je žalovaná procesne spôsobilá zastupovať štát v tomto konaní  
- má žalobca nárok na náhradu škody, keď proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodal sťažnosť a bol spod obžaloby oslobodený,  
- má právo na náhradu škody vo forme trov obhajoby,  
- je uplatnená výška náhrady trov obhajoby vyčíslená v súlade s vyhláškou v prípade úkonov zo dňa 13. marca 2013 a 14. marca 2013.

11. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.  
Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy má každý právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.  
Podľa č. 51 ods. 2 Ústavy domáhať sa práv uvedených v článkoch 35, 36, 37 ods. 4, 38-42, 44-46 tejto Ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

12. Podľa § 1 písm. a) zákona o zodpovednosti za škodu, tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.  
Podľa § 3 ods. 1 písm. a), ods. 2 citovaného zákona zodpovedá štát za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci, nezákonným rozhodnutím. Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť.  
Podľa § 4 ods. 1 písm. f), 3 citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občiansko-súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní. Ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa ods. 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.  
Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.  
Podľa § 6 ods. 1, 2 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý

rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa ods. 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím 6 mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods. 1, 3 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

13. Pasívna vecná legitímácia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej procesná spôsobilosť zastupovať v tomto konaní štát je podľa názoru súdu daná novelizáciou § 4 ods. 1 písm. f) zákona o zodpovednosti za škodu zákonom č. 412/2012 Z. z. účinným od 1. januára 2013, ktorý zastupovanie Slovenskej republiky upravuje. Toto ustanovenie je procesného charakteru a súd je povinný aplikovať procesné práva účinné v čase jeho rozhodovania. Navyše je nesporné, že žalovaná nepostúpením žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody inému orgánu štátu svoju procesnú spôsobilosť zastupovať štát v tomto prípade akceptovala.

14. Pri rozhodovaní o základe nároku žalobcu vychádzal súd z toho, že primárnou podmienkou zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je samotná existencia rozhodnutia zasahujúceho do práv žalobcu, sekundárnou jeho nezákonnosť. Zákon (a ani ustálená súdna prax) výslovne nevyžaduje, aby príslušný orgán nezákonnosť daného rozhodnutia v každom prípade výslovne konštatoval. Podľa názoru súdu sa štát zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia nemôže zbaviť v prípade, že sa pôvodný predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným napokon nenaplní. Oslobodzujúci rozsudok súdu v trestnom konaní má nesporne rovnaké dôsledky ako prípadné zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Preto formálne zrušenie konkrétneho (nezákonného) rozhodnutia nemôže byť nevyhnutným predpokladom úspešného uplatňovania nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Je nesporné, že právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku sa trestné konanie žalobcu skončilo a žiadny právny predpis nevytvára priestor pre samostatné formálne rušenie rozhodnutí vydaných počas trestného stíhania, nezákonnosť ktorých je daná faktom, že po právoplatnom oslobodení spod obžaloby sa na žalobcu hľadí ako na nevinného.

15. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania skončeného oslobodzujúcim rozsudkom je daný nielen čl. 46 ods. 3 Ústavy, ale všeobecne čl. 1 ods. 1 Ústavy. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní nesporne je vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, no štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za ich činnosť, ak sa ukáže ako mylná, zasahujúca do základných práv človeka. V takej situácii nie je dôležité, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie napokon potvrdilo. Súdna judikatúra dospela k záveru, že ak bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že čin nespáchal a trestné stíhanie proti nemu nemalo byť ani začaté. Preto sa v takom prípade nárok na náhradu škody spôsobenej trestným stíhaním posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej

nezákonným rozhodnutím, a preto je uznesenie vyšetrovateľa policajného zboru ČVS: SKIS-36/OISS-V-2013 zo dňa 28. februára 2013 nezákonným rozhodnutím, ktorým bola žalobcovi spôsobená škoda. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že žalobca proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodal sťažnosť, dôvody hodné osobitného zreteľa v danom prípade vidí súd v tom, že žalobca sa po zadržaní ocitol v strese, bez obhajcu, ktorého si zvolil až po uplynutí zákonnej lehoty na podanie sťažnosti. Tým je základ uplatneného nároku žalobcu daný a súd sa v ďalšom zaoberal oprávnenosťou uplatnenej náhrady škody vo forme trov obhajoby.

16. Podľa § 17 ods. 1 a § 18 ods. 1, 3 zákona o zodpovednosti za škodu sa uhrádza skutočná škoda. Žalobca si ako skutočnú škodu uplatnil trovy obhajoby v trestnom konaní. Zvoliť si obhajcu v trestnom konaní bolo nesporným právom žalobcu, ktorý sám právnické vzdelanie nemá. Účelnosť obhajoby podčiarkuje oslobodenie spod obžaloby. Úhradu trov obhajoby navrhovateľ dokázal vyúčtovaním, faktúrami, príjmovým pokladničným dokladom i potvrdením banky o vklade na účet. Po prepočítaní trov na námietku žalovanej o hodnote úkonu bolo zistené, že takto upravená suma je vyššia ako žalobou pôvodne uplatnená, no žalobca zotrval na žalobe v pôvodnom rozsahu (a žalovaná už výšku trov z hľadiska hodnoty nespochybňovala). Spochybňuje však uplatnenie úkonov „prevzatie a príprava zastúpenia“ dňa 13. marca 2013 a „štúdium spisu a prvá porada s klientom“ ako dvoch samostatných úkonov s tým, že tieto sú podľa § 14 ods.1 písm.a) vyhlášky jedným úkonom. Hoci táto argumentácia zneniu citovaného ustanovenia vyhlášky zodpovedá, súd pri rozhodovaní zohľadnil fakt, že úkon „štúdium spisu a porada s klientom“ realizoval obhajca po absolvovaní úkonu „výsluch klienta“ dňa 13. marca 2013 čo podčiarkuje účelnosť spochybneného úkonu, i to, že tento úkon obhajca vyčísil len v rozsahu ?. Z tohto dôvodu súd žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel, a pretože sa žalovaná dostala dňom 22. augusta 2015 (po odmietnutí žiadosti o predbežné prerokovania nároku a náhradu škody) do omeškania, priznal žalobcovi i príslušný úrok z omeškania (§ 3 nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.)

17. Žalobca bol v konaní úspešný, preto mu súd (§ 255 CSP) priznal plnú náhradu trov konania, o jej výške rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

#### **Poučenie:**

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia, písomne na Okresný súd Banská Bystrica.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, kto ho robí, čo sa ním sleduje, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu ho napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody), čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) a musí byť podpísané. Odvolanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie odvolania na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby realizovala jej procesné práva tak, že bolo porušené právo na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla zaviniť nesprávne rozhodnutie,
- e) súd nevykonal dôkazy navrhnuté na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd dospel na základe dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, lebo sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- i) právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v písmenách a) až h), ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.